

16 faste Assessorer. Den Grund, som under Forhandlingen af Finantsloven i det andet Thing er gjort gjældende mod at gaae ind paa Ministeriets Begjæring, om at Lønningsfonden til Overretten skulde afgive Gager til 2 con=stituerede Dommere, er den, at det overhovedet ikke godt stemmer med Grundlovens Bestemmelse om Dommernes Uaffættelighed, at de ansættes med Constitution. Denne Grund er vistnok fuldkommen berettiget; med Hensyn til vore Overretter har lige fra Grundlovens Emanation Uaffætteligheden, som værner om Dommerembedet, været fuldstændig hævdet. Det er derfor vistnok meget ønskeligt og rigtigt, at Rettens Medlemmer ansættes som faste Assessorer, men det forekommer mig rigtignok, at dersom ikke en særlig Lov bestemmer, hvor stort Antallet af faste Assessorer skal være ved vore Overretter, og dermed giver Ret til at ansætte et saadant Antal, kan det kun lidet hjælpe, at man taler om, at Assessorerne ikke ere constituerede, men fast ansatte. Thi en fast Ansættelse, der gaaer ud paa, at den skal have sin aarlige Stabfæstelse, forekommer mig at være en meget liden fast Ansættelse. Jeg seer slet ikke, hvorledes den høitærede Minister vil være istand til at beskikke 16 faste Assessorer, thi de 2 nye tilkomne vil der, saavidt jeg skjønner, ikke kunne gives Tillsagn om anden Gage end den, som den hvert Aar emanerende Finantslov maatte tilstaae dem, men dette forudsætter en aarlig gjentagen Forhandling om, hvorvidt de skulle stadfæstes i deres saakaldte faste Stilling. Det forekommer mig derfor, at hvis der for Fremtiden i Overretten behøves 17 faste Assessorer, ja selv om man kan nøies med 16, maa der forelægges Rigsdagen et Lovudkast, hvorved en saadan Ordning kan blive Landslov.

Christensen: Jeg maa tilstaae, at denne Lov tiltaler mig ikke i den Grad, at jeg kan ansee det for noget virkelig Fremskridt, dersom den udkommer i sin nærværende Stand. Jeg troer ikke, at den ærede sidste Taler i Virkelig-

heden vil faae Ret, naar han mener, at den vil yde baade mere Hurtighed end hidtil og mere Sikkerhed. Jeg troer navnlig, hvad Hurtigheden angaaer, at den Mangel, man maa skee af og til vil have sporet, ingenlunde har ligget deri, at der kun var to Medlemmer af Retten, der toge Andeel deri, den har ligget i andre Forhold, som vedblive uforandrede, om ogsaa denne Lov kommer ud. Jeg troer derhos, at der er saameget mindre Anledning til den Reform, Loven vil bringe, som det omhandlede Fremskridt efter min Overbeviisning foruden at være ubetydeligt — om det overhovedet er noget — desuden forsaavidt vil være ubetimeligt, som vi jo maae haabe at være meget nær ved denne store og vigtige Reform, en Adskillelse mellem den dømmende og administrative Myndighed. For min Deel agter jeg derfor at stemme mod Loven.

Justitsministeren: Jeg tør vistnok gaae ud fra den Forudsætning, at det vil være almindelig erkjendt, at der ved Stiftscommissjonen og Stiftsagernes Behandling her i Kjøbenhavn hester særdeles væsentlige og store Mangler, som det er af overordentlig Vigtighed at faae afhjulpne snarest muligt, det er en Følelse, man har haft allerede i flere Aar og det er det, som bevirkede, at den i en anden Anledning, nemlig et Anliggende, som stod i Forbindelse dermed, i 1857 eller 1858 nedsatte Commission androg paa Forandringer ogsaa med Hensyn til Stiftscommissjonen i Kjøbenhavn. Det har været særdeles stærkt følt i Retten selv, at en saadan Omorganisation var fornøden, og det har fremkaldt Regjeringens Udkaft, som det nu foreligger, efterat være vedtaget i det andet Thing. Der var to Veie, man kunde gaae med Hensyn til en saadan Omorganisation, enten den, som Regjeringen har valgt, eller en saadan, som blev en Anticipation af de Regler og den Fremgangsmaade, som efter al Rimelighed maae benyttes, naar den Reform skal foregaae, som den ærede Landsstingsmand, der sidst havde Ordet, antydede.